

Minister Ret i, at det under Hensyn til den Ordning, der allerede er truffen ved Lærlingeloven og Fabrikloven, er nødvendigt, at der gives særlige Regler om Bageriforholdene. Aar efter Aar er der jo fremkommet private Lovforslag derom, og Regeringslovforslag have vi ogsaa tidligere haft til Behandling, men det har vist sig vanskeligt for ikke at sige umuligt at naa en Ordning, der kunde passe paa Forholdene, der jo ere forskellige i Provinsbyerne, i København og paa Landet. Naar det imidlertid nu er lykkedes at komme til et nogenlunde godt Resultat, skyldes det foruden det gode Samarbejde, der har været i Udvalget, og vor Formands mæglende Indflydelse i dette, særlig den store Imødekommen, som vi paa mange og meget væsentlige Omraader have mødt hos den højtærede Indenrigsminister.

Selvfølge er der forskellige Punkter, hvor jeg betragter den i Lovforslaget indeholdte Ordning som meget uheldig. Jeg skal saaledes nævne Lovens § 1, ved hvilken der er skabt en Ulighed til Gunst for alle dem, der drive Erhverv ene ved Hustrus og Børns Hjælp. Denne Ulighed blev ved 2den Behandling omtalt af den ærede Ordfører, og den er særlig stærkt bleven fremdraget inden for Bagerstanden, af hvis Medlemmer vel ca. Fjerde- eller Femteparten lever under saa smaa Forhold, at de arbejde udelukkende ved Hustrus og Børns Hjælp. Disse Folk falde udenfor Loven og kunne derved opnaa forskellige Friheder, som andre ere tvungne til at undvære. Derved skabes der en Ulighed i Konkurrencen. Jeg indrømmer imidlertid, at naar den højtærede Minister ikke har kunnet imødekomme os paa dette Punkt, har han for saa vidt den stærkeres Ret, som han staar paa den nugældende Næringslovs Grund, og der er altsaa foreløbig intet at gøre ved den Sag. Ad Organisationens Vej vil det være os umuligt at ordne den. Vi maa se at klare os paa bedste Maade. — Der er ogsaa forskellige andre Punkter, saaledes Reglerne om Arbejdstiden for unge Mennesker og om Søndagshvilen, som jeg kunde ønske ikke saa lidt forandrede. Men jeg maa indrømme, at som Lovforslaget nu er, betyder det et stort Fremskridt fra det oprindelig forelagte. Det giver Bagerstanden en langt større Frihed end fra først af tilsigtet. Særlig er jo den oprindelige § 4 med dens uheldige Hvilebestemmelse nu bleven ændret paa en saadan Maade, at den ikke alene kan forstaaes, men ogsaa i det prak-

tiske Liv anvendes uden at volde alt for megen Gêne. Det vil selvfølgelig blive vanskeligt at overholde de bestemte Tidsgrenser, men efterhaanden maa mine Standsfæller jo lære at indordne sig under Lovens Bestemmelser.

Regelen i § 7, der giver en vis Frihed til 15 Gange om Aaret at benytte Medhjælpere, Svende og Lærlinge om Søndagen, naar det er nødvendigt, kunde vi nok have ønsket noget anderledes, idet Lovgivningen i andre Lande giver en større Frihed. Men det blev jo fra anden Side hævdet, at det vilde være uheldigt, om der blev indrømmet en saadan større Frihed, fordi Søndagshvilen da let vilde blive aldeles betydningsløs. Det kan jeg ikke anerkende, thi man maa jo vel erindre, at der til andre Tider skal gives Erstatning for det om Søndagen præsterede Arbejde, og det er naturligvis langt vanskeligere at gøre det i Ugens Løb, hvor alt gaar sin jævne Gang, end at holde fri om Søndagen, naar alle andre holde fri. Vi havde derfor ønsket at naa op til mindst 25 Gange, men vi maa jo akkviescere ved, hvad der her er vundet, og saa i øvrigt se at faa Forholdene ordnede paa en saadan Maade, at de Tab, der herved forvoldes Bagerstanden, kunne blive mindre betydelige.

Jeg maa erkende, at § 12, hvorefter de Regulativer og Anordninger, der skulle gives af Ministeren, skulle forelægges Fagorganisationernes Hovedbestyrelser til Erklæring, er et Fremskridt. Vi faa derved Lejlighed til at gøre vore Anskuelser gældende, og det vil sikkert føre til, at den højtærede Minister og Fabriksdirektionen ville tage billigt Hensyn til de Krav, vi maatte tillade os at fremsætte, og som naturligvis udelukkende ville være dikterede af Hensynet til de særlige faglige Forhold.

At der ved § 13 er givet Fagorganisationerne Lejlighed til at tiltræde Arbejdsraadet, naar Sager vedrørende Bagerstanden skulle behandles, er ogsaa et stort Fremskridt, som jeg noterer med Tak, og som jeg vil ønske maa blive normgivende for senere Lovgivning paa andre Omraader, thi det har den allerstørste Betydning, at der, naar Klager skulle behandles, tages faglige Hensyn, saaledes at man ikke bliver dømt af Folk, der ikke forstaa, hvad Sagen egentlig drejer sig om.

Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme ind paa, hvilke øvrige Betænklichkeiten jeg kunde nære i forskellig Retning. Jeg ved nok, at Lovforslaget ikke tilfreds-